

Проповед 330

Изпълни ми едно желание

Прочит: 3. Царе 3, 1 - 15

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Още сме в първия месец на годината, изморени сме от празниците, но вече правим планове за идващата година. Плановете са нещо хубаво, но понякога, дори може би много често, ние прекаляваме с нещата, които искаме да постигнем. Правим планове и искаме да постигнем много велики неща – тичането в живота ни няма край. Искаме да имаме все повече и различни неща. Ако само някой би могъл да ни даде това, което искаме! Ние, хората, мечтаем да имаме едно желание и да има кой да ни го изпълни. Може би затова има толкова много приказки и истории, в които хората имат желания и някой или нещо ги изпълнява – такива приказки има сред всеки народ и на всеки континент – изпълнителите са всякакъв вид животни, духове или какво ли още не. Такава е и следващата история: *Един рибар живеел с жена си в свинарник близо до морето. Той ходел всеки ден за риба и непрекъснато мятал въдицата. Един ден, когато я издърпал, на нея се влачел един голям калкан, който му казал: - Рибарю, моля те, остави ме да живея, аз съм омагьосан принц . Какво ще спечелиш, ако ме погубиш? Върни ме във водата и ме остави да си плувам. - Добре - отговорил рибарят, - няма нужда от толкова приказки. Калкан, който може да говори, така или иначе щях да го пусна отново във водата. Оставил го в кристално бистрата вода и калканът се гмурнал. После рибарят станал и отишъл при жена си. - Е и? Нищо ли не хвана? - попитала тя. - Не. Извадих само един калкан, но той каза, че е омагьосан принц, и отново го върнах във водата. - И нищо ли не му поиска? - Не - казал мъжът. - Какво трябваше да му поискам? - Хайде! Много ли е приятно да живееш цял живот в свинарник? Да беше му поискал поне една къща. Връщай се отново там, извикай го и му кажи, че ни се ще да живеем в една къщичка. Със сигурност ще ти я даде. Бързо! Тръгвай! Мъжът не искал да ходи, но не искал и да спори с жена си, така че отишъл. Когато стигнал, извикал калкана и когато той доплувал, попитал: - Какво искаш? - Ох! - рекъл рибарят. - Понеже съм те хванал, жена ми казва, че е трябвало да ти поискам едно желание. Не ще да живее вече в свинарник, иска да има къща. - Прибери се - рекъл калканът. - Вече я има. Мъжът се прибрал, а жена му вече не била в свинарника. На негово място имало една красива къщичка, а жена му седяла пред нея на една пейка. Тогава жена му го хванала за ръка и му рекла: - Ела да видиш, така е много по-добре. Виж колко е хубаво. - Да, и така трябва да бъде винаги. Сега можем да живеем щастливи и доволни, отвърнал рибарят. - Това пак ще го помислим, казала жената. Минали петнайсетина дни и на жената къщата вече и се струвала тясна, а дворът и градината - много малки. Затова рибарят трябвало да поиска от калкана дворец. Калканът изпълнил желанието и, но след време, тя пак не била доволна, после поискала да стане царица, после императрица, а след това и папа. Но и това не и стигало, не можела да мигне. Все се въртяла и мислела какво още може да стане, но нищо по-добро не и хрумвало. Слънцето вече било на път да изгрее и когато видяла изгрева, изправила се в леглото и погледнала през прозореца. Като видяла слънцето, помислила: "Ето, ето, не може ли аз да карам слънцето и луната да изгриват?" - Мъжо - казала му и го сръгала с лакът в ребрата. - Събуди се, иди при калкана и му кажи, че искам да съм като Бог. Човекът още бил сънен, но толкова се уплашил, че паднал от леглото. Помислил, че нещо не е чул добре, и търкайки очите си, попитал: - Какво рече, жено? - Не издържам повече! Ще тръгнеш ли най-сетне! Мъжът си обул панталоните и хукнал като луд да вика калкана. - Какво иска пак? - попитал калканът. - Ох! - отвърнал рибарят. - Иска да е като Бог. - Върви си къщи. Тя седи в стария си свинарник. И си седят там двамата и до днес. Ние, хората, сме създадени по Божия образ и имаме всичко необходимо, но не си даваме сметка за това. Има толкова хора, които вървят из града, живеят в села и паланки, страдат заради това, което*

нямат, без да се радват на това, което имат. Страдат ненужно, без да могат да направят от своите “свинарници” почтени домове, изпълнени с любов. Ние имаме повече от това, което сме заслужили. Искаме и не получаваме, защото не знаем какво искаме. Горчивата истина е, че нашите човешки желания са много трудно изпълними и това е така поради една много проста причина – ние не знаем какво искаме. Днешният текст ни води към една библейска история, която ни говори за умението да избираме подходящите цели и да желаем не това, което ни се иска, а това, което е най-доброто за нас; не това, което си мислим че е най-добро за нас, а това, което наистина е най-добро.

2. Едно странно семейство. Животът на Соломон до този момент беше всичко друго, но не и лесен. Животът на това семейство беше същинска сага; сигурно, ако някой го филмираше, би излязъл един доста драматичен и пълен с обрати сериал. Помислете какво ли не се случи в това семейство. Прелюбодейства и убийства, борба между децата на Давид, един от братята на Соломон, Амнон, изнасили сестра им. Друг пък, Авесалом, се повдигна срещу баща си Давид и пожела да стане цар, отстранявайки баща си; друг се постара да изпревари коронясването на Соломон и сам да стане цар. Самият Соломон, когато стана цар, трябваше да разчисти пътя си, след като се възкачи на трона – за да бъде властта му достатъчно сигурна. Историята на семейството на цар Давид беше трудна и кървава, пълна с раздори и проблеми. Ние ясно трябва да съзнаваме и да вникнем в историята на Соломон, за да разберем молитвата и искането му. Към всичко друго се прибавя и фактът, че Соломон беше дете на Витсавее. Онази същата Витсавее, която Давид видя от покрива на къщата си да се къпе, която хареса и с която съгреши – същата Витсавее, чийто мъж цар Давид прати на сигурна смърт. Всичко това, за което говорим, съпътстваше детството на Соломон. Той ясно виждаше провалите на своя баща, виждаше колко труден е бил животът му и колко трудно е да бъдеш добър цар, ако не си мъдър. Ако не си мъдър, тогава неминуемо ще се провалиш. Бременето на трудното и драматично царуване на Давид тежеше на плещите на цар Соломон. Ако се вгледаме внимателно, ще видим че до този момент на царуването си Соломон изпълняваше указанията на Давид. Оттук нататък трябваше да решава сам и разбра – нуждая се от мъдрост, мъдрост, която е по-голяма от тази, която притежавам в момента.

3. От каква мъдрост се нуждаем? Когато Библията ни говори за мъдрост, тя различава два вида мъдрост. Едната е светска мъдрост, а другата е небесна. Между светската мъдрост и небесната има огромна разлика. Те са несъвместими. Тук в текста не става въпрос за онази мъдрост, която ние хората си представяме – онази, която ни кара да се извърнем настрана и да се присвиваме на глупостта. Не е онази мъдрост, която ни прави да изглеждаме по-добри в очите на другите, не е онази мъдрост, която ни кара да живеем на гърба и за сметка на другите. Не, Соломон нямаше нужда от такава светска пресметлива мъдрост – твърде много бе видял от нея в живота си. Той се нуждаеше от истинска мъдрост (Притчи 2, 1-8): ***“Сине мой, ако приемеш думите ми и запазиш заповедите ми у себе си, така че да отвориш ухото си към мъдростта и да предадеш сърцето си на разума, ако призовеш благоразумието и издигнеш гласа си към разума, ако го издирваш като сребро и го потърсиш като скрити съкровища, тогава ще разбереш страха от Господа и ще намериш познанието на Бога. Защото Господ дава мъдрост, от устата Му излизат знание и разум. Той запазва истинска мъдрост за праведните, щит е за ходещите в незлобие, за да защитава пътищата на правосъдието и да пази пътя на светиите Си.”*** Соломон се нуждаеше от истинска мъдрост, не от такава, която вече бе виждал в семейството си и във взаимоотношенията между хората около себе си. Той знаеше, че (Яков 3, 15): ***“Но мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, сговорчива, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицемерна.”*** Апостол Яков ясно описва мъдростта. Истинската мъдрост, мъдростта, която слиза отгоре, изглежда по различен начин и действа по различен начин. Тази мъдрост би ни била полезна в този свят. Нашият свят твърде много се наслаждава в своята си мъдрост и иска да действа по своя си начин, и затова върви упорито към себепоразрушение. Соломон се нуждаеше от мъдрост отгоре, Божиите хора се нуждаят от мъдрост отгоре, ние се нуждаем от мъдрост отгоре. Тази мъдрост променя нас самите, променя целите, които преследваме, променя живота ни и живота на всички онези, които са около нас. За да притежаваш мъдрост, трябва да разбереш, че се нуждаеш от мъдрост, а след това да разбереш, че се нуждаеш не от друга мъдрост, а от онази мъдрост, която извира от Бога. Не от светската, бесовската, от порочната, а от онази истинската, която ни позволява да проповядваме Бога с думите и делата си в света около нас и която ни води все по-близо до Бога. Мъдростта, която идва от Бога, ни води към Бога. Тя ни отваря

очите не само за реалностите на този свят, но и за реалностите на другия, отваря ни очите за това, от което се нуждаем в действителност. Тази, небесната мъдрост, е мъдростта, която Соломон искаше, мъдростта, от която ние, всеки един от нас, се нуждаем.

4. Как можем да достигнем до такава мъдрост? Достигането до небесната мъдрост не е просто един момент, това е процес – стремеж, който може да се изпълни. Ние имаме много желания, искаме да постигнем много неща, имаме копнежи, някои от които не можем да заситим през целия си живот. И ние копнеем за златната рибка, копнеем да срещнем някой, на когото да кажем: Изпълни ми едно желание. Как можем да постигнем тази мъдрост, която Соломон получи, как можем да започнем да мислим и да разсъждаваме според Божиите мащаби? От думите на днешния пасаж можем да открием няколко неща, които могат да ни помогнат:

4.1. Соломон възлюби Бога. ***“И Соломон възлюби Господа и ходеше в повеленията на баща си Давид.”*** Това е първото, което се казва за взаимоотношенията между Соломон и Бога. Дотук четем как Соломон действаше според заповедите на баща си, според обичаите на семейството си. Сега обаче разбираме, че той беше намерил Бога. Разбира се, тук все още четем, че повелите на баща му играеха една голяма роля, но на преден план е Бог. Бог се появява в живота на Соломон. И това е началото на голямата промяна. Соломон не просто знае за Бога, не просто знае от кого да се страхува, не просто знае, че там някъде има сила, която ръководи този свят. Соломон ясно осъзнава, че животът му и всичко, което има, е дар от Бога. Той възлюби Бога. Взаимоотношенията с Бога започват точно там – да възлюбиш Бога. Този призив можем да видим и в Стария, и в Новия Завет. Още във Второзаконие Бог призовава своя народ (Второзаконие 6, 5): ***“и да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила.”*** Същият призив намираме и в евангелията. Да възлюбиш Бога е да разбереш, че Той е Този, от Когото зависи всичко в този свят, но не само това. Означава да разбереш, че ние, хората, живеем, защото Той е милостив, защото ни е пожалил, защото не се е отнесъл с нас според това, което заслужаваме, защото ни търпи. Ако осъзнаеш Кой е Бог и какво е направил за теб, тогава не можеш да не Го възлюбиш. Соломон беше разбрал това и ние можем да го видим в действията му. Той обикаляше и принасяше жертви на Бога – там, където бях установените места – по онова време още нямаше храм. Принасянето на жертви в Стария завет имаше функцията да умилостивява Бога; Все още Исус Христос не беше принесъл Себе Си в жертва за греховете на света. За да принасяш жертви обаче, трябваше ясно да съзнаваш своята недостатъчност. Соломон съзнаваше, че сам не може да се справи, съзнаваше, че без Бога е загубен, и Го търсеше, търсеше Неговата милост, търсеше Неговата прошка, търсеше Неговата воля. Осъзнавайки Божиата милост и своята недостатъчност, Соломон разбра: аз дължа всичко на Бога; и Го възлюби.

4.2. Бог отговаря на Соломон. Когато търсиш Бога, Бог винаги отговаря. Това е безспорно. Бог иска да общува с нас, Той иска да живеем живота си, свързани с Него, Той иска да имаме постоянни и непрекъснати взаимоотношения с Него. Кой баща не би го искал. Точно затова Бог говори на Соломон: ***“Един ден царят отиде в Гаваон, за да принесе там жертва, защото това беше главното високо място. Соломон принесе хиляда всеизгаряния на онзи жертвеник. А в Гаваон Господ се яви на Соломон на сън през нощта. Бог му каза: Искай, каквото желаеш да ти дам.”*** Интересно предложение. Когато четем тези редове, ние си мислим: Ето златната възможност за Соломон. Ето възможността, която всеки един човек очаква, ето сега можеше да получи каквото си поиска. Тук историята поразително прилича на всички онези истории, за които говорихме в началото. Имаме възможност и желание, остава да изберем. Обаче изборът не е чак толкова лесно нещо. Да избереш, и то да избереш правилния път, е голямо предизвикателство. Когато Бог ни предлага да изберем, Той не просто иска да ни даде това, което ни се е приискало, а това, което е добро за нас. А ние, хората, многократно в човешката история сме доказвали, че не знаем какво е добро за нас. Бог иска от Соломон да избере. Много хора страдат, когато са поставени пред такъв избор. Започват да се тормозят и да се борят със своите желания и копнежи. Какво да изберем, какво да поискаме? И започват да искат какво ли не, като най-често представите им не стигат подалеч от рамките на този свят – толкова ограничени сме ние, хората. Бог ни дава възможност да изберем и очевидно е най-добре да изберем Него. Да изберем да търсим Неговата воля и да следваме Него. Защото истинският живот на човека не е тук, а във вечността.

4.3. Изборът (отговорът) на Соломон. Какво избра Соломон? Соломон обоснова избора си в молитва, като отбеляза няколко важни причини. На първо място Соломон призна, че Бог е

милостив: **“Ти показва голяма милост към слугата Си, баща ми Давид, понеже той ходи пред Тебе във ярност, правда и сърдечна правота спрямо Тебе. Ти си запазил за него тази голяма милост, че си му дал син да седи на престола му, както е днес.”** Бог е милостив и точно затова Соломон избира Него. Царят съзнаваше, че без тази милост той не може да живее, без тази милост е загубен. Да разпознаваш и осъзнаваш Божиата милост е добро начало. Да разчиташ само на себе си, да смяташ, че всичко в живота ти е плод на собствените ти усилия, е предпоставка за провал. Осъзнаването на милостта на Бога, отворените очи за милостивите Му дела са показател, че ти съзнаваш че ние, хората, не живеем, правейки сами живота си, а живеем въпреки всичко, което правим в живота си. Соломон беше видял провалите и трудностите в семейството си, но беше видял и Божиата милост във всичко това. Научил се беше да разпознава милостта. На второ място, Соломон осъзнава своята слабост: **“Сега, Господи, Боже мой, Ти си направил слугата Си цар вместо баща ми Давид. А аз съм малко момче; не зная как да постъпвам.”** Бог е този който прави всичко в живота ни. Това е важно откритие. Соломон не е станал цар, защото баща му е поискал така или защото е най-подходящият кандидат, не заради собствените си качества, а защото това е Божиата воля. Това е нещо, което трябва да запомним: Ние сме това, което сме, не просто защото сме положили усилия, не защото сме се напънали и сме развили талантите си, а защото Бог го е пожелал и го е позволил. Бог ни е направил това, което сме. На трето място, Соломон осъзнава ясно, че за задачата, която има в живота си, осъзнава, че за да бъде цар, се нуждае от Божиата помощ: **“Слугата Ти е сред Твоя народ, който Ти си избрал, народ многоброен, който поради множеството си не може да се изброи, нито да се пресметне.”** Соломон нарича себе си слуга и от думите му е ясно, че съзнава голямата отговорност, която Бог му е възложил. По пътя ни в този свят ние трябва ясно да съзнаваме тези две неща, които и Соломон осъзна – че сме слуги на Бога и че имаме отговорности. Тези отговорности са различни за всеки един човек по тази земя, но всеки един човек има отговорности, които са му възложени. Съзнавайки всичко това, Соломон помоли за единственото нужно нещо: **“Дай на слугата Си разумно сърце, за да съди народа Ти, за да различава между добро и зло. Защото кой може да съди този Твой голям народ?!”** Соломон разбра, че се нуждае от това да бъде проводник на Божиата воля към народа на Израил. И това е важно откритие. Ако погледнем историята на Израил, лесно можем да открием, че царете бяха тези, които даваха тона – ако те следваха Бога, то и народът следваше Бога, ако грешаха, и народът грешеше. Соломон вече беше мъдър да пожелае такова нещо. Мъдрост е да пожелаеш Бог да ръководи живота ти. Но това е най-голямото постижение на човешката мъдрост, като дори и това желание е подтикнато от Бога. Оттук нататък, обаче, за всяка стъпка се нуждаем от Божиата мъдрост и светлина, от Божието водителство. **“Тези думи бяха угодни на Господа.”**

5. Условието. Това, което поиска Соломон беше добро: **“И Бог му каза: Понеже ти поиска това, а не поиска за себе си дълъг живот, нито поиска за себе си богатство, нито поиска смъртта на неприятелите си, а поиска за себе си разум, за да разбираш правосъдие, ето, сторих според желанието ти. Дадох ти мъдро и разумно сърце, така че преди тебе не е имало подобен на тебе, нито след тебе ще се издигне подобен на теб.”** Соломон избра Бога, а не “нормалните неща”, които ние, хората, искаме. Когато избереш Бога, Бог ти дава всичко друго, от което се нуждаеш. На първо място обаче трябва да изберем Него. При едно условие, разбира се: **“Ако ходиш в Моите пътища и пазиш наредбите и заповедите Ми, както ходи баща ти Давид, тогава ще продължа дните ти.”** Условието на Бога е да продължим да живеем с Него през целия си живот. Ти можеш да получиш Божиата мъдрост, ако я пожелаеш, но трябва ежедневно да продължаваш да черпиш от нея. Животът на Соломон е добро доказателство за това.

6. Какво ще изберем ние? Какво си пожелахте вие? Божиата милост и грижа към нас е видна в Исус Христос, в това че Той дойде и умря на Голгота за нас. Това е неоспоримото доказателство, че Бог ни обича повече от всичко. От нас се иска само, осъзнавайки това, да постъпим като Соломон, да възлюбим Бога, да помолим Бог да действа в живота ни; защото всичко е дар от Него и ние живеем благодарение на Неговата милост; защото сме слаби и всичко, което имаме в този живот, го имаме само благодарение на Него. Бог иска да е с нас, Той стои на вратата и хлопа. От нас зависи дали ще му отворим. Пожелахте ли си нещо за тази година? Надявам се да е така и се надявам това, което сте си пожелали, да бъде живот с Бога, за Негова слава. Амин.